

Arrest

nr. 79 984 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Khasavyurt, Republiek Dagestan, Russische Federatie. U bent gehuwd met C. M. (...) (O.V. X). Jullie hebben twee kinderen samen. In 1997 volgde u een religieuze opleiding in een islamitisch centrum in Serzhen Yurt. Sommige van uw medestudenten sloten zich aan bij de rebellen. U ging niet strijden, maar in de periode van 2000 tot 2001 hebt u wel hulp verleend aan de rebellen. Zo hebt u onder andere rebellen vervoerd. In februari 2002 werd u gearresteerd door de ordediensten. U werd door de rechtbank veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf wegens uw betrokkenheid bij rebellenacties. In de gevangenis werd u regelmatig gefolterd. In februari 2005 kwam u vrij. U was echter bang om opnieuw problemen te krijgen met de ordediensten. Daarom besloot u het land te verlaten. Samen met uw echtgenote en jullie kinderen vertrok u in maart 2005 naar Oekraïne en vandaaruit reisden jullie enkele maanden later

naar Oostenrijk waar jullie asiel aanvroegen. Jullie kregen aanvankelijk een tijdelijke verblijfsstatus. Daarna kregen jullie echter telkens beslissingen van weigering van verblijf. U vreesde dat jullie uiteindelijk teruggestuurd zouden worden naar de Russische Federatie. In oktober 2008 vertrok u samen met uw echtgenote en jullie kinderen naar België waar jullie asiel aanvroegen op 20 mei 2009. Op 10 februari 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf, omdat Oostenrijk verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag. Enige tijd later keerde uw echtgenote met jullie kinderen terug naar Dagestan. U vernam via de telefoon van uw vader dat het voor u veilig was om ook terug te keren. Uw vader betaalde de lokale ordediensten namelijk geld opdat ze u met rust zouden laten. U keerde terug naar Dagestan en ging bij uw vader in Khasavyurt wonen. In september 2010 werd u thuis gearresteerd door de ordediensten. Ze brachten u naar een onbekende plaats in Gudermes waar u gedurende ongeveer twee weken werd vastgehouden. Tijdens uw detentie werd u geslagen. De ordediensten wilden dat u met hen zou samenwerken en hen informatie zou doorgeven over de rebellen. Uw vader slaagde er in om u vrij te kopen. Na uw vrijlating leefde u nog enige tijd ondergedoken op verschillende plaatsen bij familieleden. In die periode kwamen de ordediensten meerdere keren langs bij uw vader en uw echtgenote op zoek naar u. Uw echtgenote werd soms ook meegenomen voor ondervraging door de ordediensten. Uw vader ontving een convocatie op uw naam. U besloot het land te verlaten. In februari 2011 reisde u met de trein vanuit Kizilyurt naar Kiev, Oekraïne. U stak te voet de grens met Slowakije over en reisde met de wagen verder naar België. U vroeg op 11 april 2011 voor de tweede keer asiel aan in België. Na uw aankomst in België hebt u via de telefoon vernomen dat de ordediensten nog zijn langsgekomen bij uw vader en uw echtgenote op zoek naar u.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw intern paspoort, een attest d.d. 09/02/2005 van het ministerie van justitie van de Russische Federatie, een attest d.d. 07/02/2006 van het Internationale Rode Kruis, een afsprakenkaartje van uw arts, en uw SIS-kaart. Na uw gehoor op 14/09/2011 hebt u per post nog een brief van uw vader d.d. 04/09/2011 en een medisch attest d.d. 29/09/2011 opgesteld door Dr. C. Eeckhout aan het Commissariaat-generaal overgemaakt.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst in maart 2005 verlaten te hebben, omdat u na uw gevangenisstraf omwille van het verlenen van hulp aan rebellen vreesde dat u opnieuw problemen zou krijgen met de ordediensten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 4). In 2010 bent u teruggekeerd naar Dagestan. U had van uw vader vernomen dat hij de ordediensten geld betaalde opdat u niet meer door hen lastiggevallen zou worden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 7). Ongeveer een maand na uw terugkeer werd u echter gearresteerd door de ordediensten. Ze wilden dat u met hen zou samenwerken en hen informatie zou doorgeven over de rebellen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 10).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u na uw vertrek uit uw land onvoldoende pogingen ondernomen hebt om meer informatie te bekomen over de huidige stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem. U verklaarde weliswaar via de telefoon van uw echtgenote vernomen te hebben dat leden van verschillende ordediensten sinds uw vertrek nog meerdere keren zijn langsgekomen bij haar op zoek naar u. U stelde dat uw echtgenote na uw vertrek ook enkele keren werd meegenomen door de ordediensten voor ondervraging (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 3-4). Toen u vervolgens gevraagd werd of de ordediensten dan ook bij uw vader zijn langsgekomen, kon u hierover merkwaardig genoeg maar weinig concrete informatie verschaffen. Zo beweerde u dat men hem na uw vertrek één keer heeft opgezocht, maar u kon niet preciseren wie deze personen waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 13). U bleek ook niet te weten of uw vader werd meegenomen voor ondervraging door de ordediensten. U dacht slechts dat dit niet gebeurd was, maar daar was u niet zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 17). Voorts wist u evenmin of de ordediensten nog bij andere familieleden van u zijn langsgekomen op zoek naar u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 17). U kon zelfs niet met zekerheid zeggen of uw jongere broer na uw vertrek al dan niet problemen heeft gekend met de ordediensten omwille van u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 18). Toen u gevraagd werd of u officieel gezocht werd door de autoriteiten, antwoordde u slechts dat uw vader vóór uw vertrek uit uw land een convocatie op uw naam had ontvangen. U kon evenwel niet zeggen of u ondertussen officieel in beschuldiging werd gesteld en of er al dan niet een rechtszaak tegen u aangespannen werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 14-15, 17). U wist zelfs niet of uw vader na uw vertrek nog andere convocaties op uw naam ontvangen heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 17). Dergelijke vage verklaringen zijn toch weinig aannemelijk te noemen, te meer daar uit uw verklaringen gebleken is dat u vanuit België nog regelmatig telefonisch contact hebt met uw familieleden in Dagestan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 2-3, 13). U verklaarde weliswaar dat de telefoonlijnen afgeluisterd worden en u om die reden via de telefoon niet

om meer informatie durft vragen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 13). U hebt echter nagelaten om dan via andere personen en/of andere kanalen over het verdere verloop van uw vervolgingsprobleem meer concrete informatie trachten te bekomen. U stelde dat u bang bent om dergelijke pogingen te ondernemen, omdat u vernomen hebt dat er zich in België bepaalde personen zouden bevinden die gegevens over asielzoekers aan de Kadyrovtsi zouden doorgeven. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u zich slechts op geruchten baseert en u kon hierover geen concrete informatie geven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 16-17). Dergelijke verklaringen zijn dan ook weinig overtuigend. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Deze vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bijgevolg op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging ernstig.

Verder kon u ook onaannemelijk weinig informatie geven met betrekking tot uw arrestatie in september 2010. Zo verklaarde u dat u gearresteerd werd door Kadyrovtsi, wat slechts als algemene benaming gebruikt wordt voor de verschillende Tsjetsjeense veiligheidstroepen en politiediensten die onder de controle van president Kadyrov ressorteren. Toen u gevraagd werd tot welke ordediensten deze personen precies behoorden, stelde u dit echter niet te weten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 10-11). U kon evenmin zeggen bij welke dienst of instantie u vervolgens gedurende ongeveer twee weken vastgehouden werd. U wist enkel dat het in Gudermes was en dat het om een officiële instantie ging (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 11). Uw onwetendheid aangaande deze arrestatie is toch wel merkwaardig te noemen. Te meer daar u verklaarde dat uw vader u tijdens uw detentie heeft teruggevonden en zelf uw vrijlating heeft geregeld (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 12). Aangaande de omstandigheden van uw vrijlating bleek u eveneens onaannemelijk weinig op de hoogte te zijn. U beweerde dat uw vader aan bepaalde personen geld betaald had voor uw vrijlating, maar u wist niet op welke manier uw vader dit dan precies had kunnen regelen. U kon in het geheel niet zeggen tot welke personen hij zich hiervoor dan gewend heeft. U wist ook niet hoeveel geld er betaald werd voor uw vrijlating (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 12). Meer nog, u stelde uw vader ook niet om meer informatie gevraagd te hebben, omdat u op dat moment andere zaken aan uw hoofd had en het u niet interesseerde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 13). Aangezien u slechts één keer gearresteerd werd en deze arrestatie toch de concrete aanleiding vormde voor uw vlucht uit uw land, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u toch minstens pogingen zou ondernemen om hierover meer informatie te bekomen. Deze vage verklaringen wijzen opnieuw op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst waardoor verder afbreuk gedaan wordt aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Bovendien kan worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kon voorleggen met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Zoals hierboven reeds werd aangehaald is uit uw verklaringen toch gebleken dat uw vader over een convocatie op uw naam beschikt. U stelde dat u dit document bij uw vertrek niet kon meenemen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 14). Van een asielzoeker kan echter verwacht worden dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijsstukken aan te brengen ter staving van de feiten die hij aanhaalt. U beloofde tijdens uw gehoor om te proberen deze convocatie alsnog te bekomen en te bezorgen aan het Commissariaat-generaal (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 15). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog steeds niets ontvangen, terwijl u na uw gehoor d.d. 14/09/2011 blijkbaar wel een brief van uw vader gedateerd op 04/09/2011 aan het Commissariaat-generaal hebt overgemaakt. Hieruit blijkt dan toch dat het voor u wel mogelijk is om in België documenten uit uw land van herkomst te bekomen. Ook met betrekking tot uw terugkeer naar Rusland en Dagestan en uw verblijf in Dagestan in 2010/2011, heeft u geen bewijzen of aanwijzingen neergelegd. Nochtans verklaart u in februari 2011 met de trein van Dagestan naar Oekraïne te zijn gereisd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 9) waardoor verwacht kan worden dat u van uw terugkeer toch enig bewijs zou kunnen neerleggen. Des te meer gelet op het feit dat u al meermaals asiel heeft aangevraagd en bewust zou moeten zijn van het belang van documenten of aanwijzingen voor uw relaas. Dit gebrek aan aanwijzingen voor uw terugkeer naar Dagestan ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tenslotte wordt de aannemelijkheid van uw beweerde ernstige vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten ook ondermijnd door het feit dat u bij uw vertrek blijkbaar onder uw eigen naam met de trein door de Russische Federatie gereisd bent. Uit uw verklaringen is toch gebleken dat u op het moment van uw vertrek wel degelijk gezocht werd door de ordediensten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 14). U verklaarde weliswaar dat uw vader voor u treintickets geregeld had en dat hij ervoor gezorgd had dat u tegen betaling gemakkelijk de grens met Oekraïne kon oversteken. Toen u gevraagd werd of u geen risico genomen had door op die manier

te reizen gelet op mogelijke identiteitscontroles onderweg, gaf u wel toe dat u hiervoor bang was, maar dat er overal risico's zijn. U beweerde tijdens deze reis echter geen specifieke voorzorgen genomen te hebben met het oog op uw veiligheid (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 9). Dergelijke gedragingen stoken toch niet uw beweerde vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten. Te meer daar u zelf verklaarde dat u in de periode voorafgaand aan uw vertrek op verschillende plaatsen bij familieleden ondergedoken leefde uit angst om gearresteerd te worden door de ordediensten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 13-14).

U stelde weliswaar aan geheugenproblemen te lijden waardoor u zich bepaalde zaken niet meer zou kunnen herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/09/2011, p. 5). Ter staving van deze problemen legde u een medisch attest voor d.d. 29/09/2011 opgesteld door Dr. C. Eeckhout. Ofschoon er begrip kan worden opgebracht voor de eventuele psychische moeilijkheden die u zou hebben, dient echter te worden opgemerkt dat dit attest geenszins van die aard is dat het een verklaring kan bieden voor de hierboven aangehaalde elementen, met name uw passieve houding in België om meer informatie te bekomen aangaande de verdere evolutie van uw vervolgingsprobleem en om de nodige bewijsstukken voor te leggen, uw gebrek aan kennis betreffende de omstandigheden van uw arrestatie, en uw risicovolle reis uit de Russische Federatie. In verband met de in het attest vermelde geheugenproblemen kan er trouwens op gewezen worden dat uit een analyse van uw gehoorverslag blijkt dat u aangaande uw asielrelaas wel degelijk in staat bent om gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen. Daarenboven dient gesteld te worden dat het attest geen enkel objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek bevat dat uw geheugenproblemen kan staven. Tenslotte vormt het attest ook geen sluitend bewijs dat deze psychische moeilijkheden een rechtstreeks gevolg zouden zijn van uw beweerde vervolgingsfeiten. Dit attest vermag bijgevolg niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw intern paspoort bevat louter persoonlijke identiteitsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. Het attest van het ministerie van justitie van de Russische

Federatie en het attest van het Rode Kruis bevestigen weliswaar dat u in de periode van februari 2002 tot februari 2005 een gevangenisstraf hebt uitgezeten waaraan niet getwijfeld wordt, maar deze documenten kunnen echter geenszins uw beweerdde vervolgingsfeiten na uw terugkeer naar Dagestan in 2010 staven. De brief van uw vader is subjectief van aard en er kan geen objectieve bewijswaarde aan gehecht worden. Het afsprakenkaartje van uw arts en uw SIS-kaart tenslotte bevatten geen informatie die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en wederom van de materiële motiveringsplicht.

De Raad oordeelt dat ingevolge verwevenheid tussen beide middelen deze gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van beide middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Verzoekende partij geeft de elementen van de definitie van vluchteling weer en zij bespreekt deze vervolgens in haar verzoekschrift stelselmatig, om te besluiten dat aan al deze voorwaarden is voldaan. De Raad merkt op dat aan de eerste voorwaarde, met name dat verzoekende partij zich buiten het land

van herkomst dient te bevinden, voldaan is. Dit element wordt niet betwist. De andere voorwaarden hangen samen met de geloofwaardigheid van het relaas. De verschillende motieven in de bestreden beslissing, op basis waarvan verwerende partij heeft besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, worden hieronder besproken.

2.2.5.1. Aangaande het gebrek aan interesse, wenst verzoekende partij te benadrukken dat zij alle informatie via “beperkte” telefonische contacten met haar familieleden heeft bekomen. Zij citeert een passage uit het gehoorverslag waarin zij aangeeft dat zij ongeveer één à twee keer per maand telefonisch contact heeft met haar echtgenote. Verzoekende partij haalt tevens ter vergoelijking aan dat de telefoongesprekken zeer kort zijn, aangezien zijzelf en haar familieleden bang zijn om te worden afgeluisterd. Verzoekende partij stelt dat telefonische contacten niet zonder risico zijn. Zij zet in de verf dat vooral haar vader bang was om te praten aan de telefoon. Om dit aan te tonen citeert zij wederom een passage uit het gehoorverslag.

Wat betreft de geruchten dat er zich in België bepaalde personen zouden bevinden die gegevens over asielzoekers aan de Kadyrovtsi doorgeven, merkt verzoekende partij op dat dergelijke geruchten voldoende zijn om in haar hoofde een ernstige vrees te doen ontstaan. Verzoekende partij verklaart dat zij deze geruchten niet kan aantonen met concrete informatie omdat zij niet de middelen, noch de mogelijkheden heeft om dergelijke geruchten uit te zoeken of te verifiëren. Niettemin zijn dergelijke geruchten naar haar mening voldoende om de vrees in haar hoofde te rechtvaardigen, gelet op de eventuele ernst van de consequenties en de vervolgingsfeiten die zij reeds heeft ondergaan.

Verzoekende partij argumenteert vervolgens dat zij niet in de mogelijkheid is om na te gaan of zij officieel gezocht wordt door haar autoriteiten. Zij wijst erop dat het overigens weinig relevant is of er al dan niet een officiële vervolgingsprocedure ten aanzien van haar is opgestart, gelet op het aanhoudende probleem van willekeurige arrestaties en detenties. Zij verwijst, ter staving van deze problematiek, naar een mensenrechtenrapport.

2.2.5.2. Waar verzoekende partij ter verschoning aanhaalt dat zij slechts beperkte telefonische contacten onderhield en dat zij omwille van de angst dat hun telefoongesprekken worden afgeluisterd, niet echt kon praten over haar problemen, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de reeds naar voor gebrachte en reeds door verwerende partij beoordeelde argumenten ter rechtvaardiging van haar gebrek aan kennis over de verdere evolutie van haar problemen, niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing op dit punt te ontkrachten. Verzoekende partij dient om de conclusie van verwerende partij dat de door haar aangebrachte argumenten niet volstaan ter verschoning van haar gebrek aan kennis te weerleggen concrete argumenten bij te brengen. In dit verband tracht verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing dat haar excuus dat zij niet via andere personen en/of andere kanalen informatie kon bekomen omdat zij bang was dat er zich in België bepaalde personen bevinden die gegevens over asielzoekers aan de Kadyrovtsi zouden doorgeven weinig overtuigend is omdat zij zich desbetreffend enkel op geruchten baseert, *in concreto* te weerleggen. Echter, de Raad stelt vast dat aangaande argumentatie niet overtuigt. Zo geeft verzoekende partij immers toe dat zij zich slechts baseert op geruchten. Zij geeft eveneens aan dat zij, omwille van verschillende redenen, niet bij machte is om deze geruchten te verifiëren. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, acht de Raad het allerminst plausibel dat verzoekende partij, op basis van loutere geruchten, nalaat om zich via bepaalde derde personen, eventueel middels een advocaat, en/of andere kanalen, zoals bijvoorbeeld internet, terdege te informeren over de stand van zaken, wat, voor de juiste inschatting van het verdere verloop van haar problemen, cruciaal is. De Raad constateert bovendien dat in het verzoekschrift het volgende wordt gesteld: “*Verzoeker heeft meerdere keren gevraagd aan zijn vader om deze convocatie op te sturen*”. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij, via haar vader, twee convocaties heeft toegestuurd gekregen. Kennelijk durft verzoekende partij dan wel contact op te nemen met haar vader om hem “*meerdere keren*” te vragen naar belangrijke documenten ter staving van haar asielrelaas. Zulke vaststelling zorgt ervoor dat haar argumenten niet in het minst kunnen overtuigen.

De Raad wijst erop dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen situatie in te schatten. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij heeft verklaard dat haar echtgenote achterbleef in Dagestan en dat zij bovendien ook enkele keren werd meegenomen voor ondervraging. Het zich niet terdege informeren bij haar familie of derden, met wie zij regelmatig contact heeft of kan contact opnemen, over de stand van zaken doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij. Door het nalaten te informeren hoe vaak, wanneer en bij wie de ordediensten nog zijn langs geweest op zoek naar haar en of zij al dan niet in staat van beschuldiging werd gesteld verzuimt verzoekende partij zich een correct beeld te willen vormen van de evolutie van de door haar voorgehouden vervolgingsproblematiek. Waar verzoekende

partij nog argumenteert dat het voor haar overigens niet van belang is om te weten of zij officieel in beschuldiging werd gesteld en of er al dan niet een rechtszaak tegen haar werd aangespannen, nu willekeurige aanhoudingen en detenties schering en inslag zijn in de regio waarvan zij afkomstig is, kan evenmin door de Raad als verschoningsgrond worden aanvaard. Van verzoekende partij kan immers toch wel verwacht worden dat zij enige duidelijkheid tracht te bekomen omtrent het al dan niet bestaan van een officiële vervolging door de Russische autoriteiten. Een verwijzing naar de algemene situatie in haar regio kan niet als excuus worden aanvaard voor haar gebrek aan kennis/interesse.

2.2.6.1. Met betrekking tot de vaagheden aangaande diens arrestatie in september 2010, volhardt verzoekende partij in haar verklaring dat zij door Kadyrovsti gearresteerd werd. Welke van de verschillende Tsjetsjeense veiligheidstroepen en politiediensten verantwoordelijk zijn voor haar arrestatie, is voor haar onbelangrijk, in de zin dat een arrestatie van elke veiligheids- of politiedienst dezelfde consequentie heeft, met name martelingen, zo stelt verzoekende partij. Verder herhaalt verzoekende partij dat zij werd meegenomen naar Gudermes, dat zij tijdens de rit geblinddoekt werd en dat haar niet werd verteld waar zij naartoe werd gebracht.

Voorts verduidelijkt verzoekende partij dat haar vrijlating niet rechtstreeks door haar vader werd geregeld, maar door een tussenpersoon. Haar vader had zelf geen rechtstreeks contact met de betrokken instanties. De tussenpersoon heeft hem hier ook geen informatie over gegeven, benadrukt verzoekende partij. Tenslotte stelt verzoekende partij dat zij bij haar vader heeft nagevraagd hoeveel die had betaald voor haar vrijlating. Het blijkt om een som van 15.000 dollar te gaan.

2.2.6.2. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij niet weet te zeggen door welke ordedienst zij precies werd gearresteerd en vastgehouden, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekende partij dermate weinig informatie kan geven met betrekking tot de concrete omstandigheden van haar vrijlating. Zoals in de bestreden beslissing reeds wordt vermeld, is het opmerkelijk dat verzoekende partij hierover geen vragen heeft gesteld bij haar vader, hoewel zij slechts één keer werd gearresteerd en deze arrestatie de rechtstreekse aanleiding vormde voor haar vlucht uit haar land. Dergelijke houding wijst op een flagrant gebrek aan interesse. Verzoekende partij geeft haar gebrek aan interesse overigens uitdrukkelijk toe tijdens haar gehoor ("*interesseerde me niet*", administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 14/09/2011, p. 13). De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich desbetreffend beperkt tot het *post factum* aanreiken van enkele gegevens, met name dat haar vrijlating door een tussenpersoon werd geregeld en dat haar vrijlating 15.000 dollar heeft gekost. Verzoekende partij brengt echter geen verschoningsgrond aan voor het vastgestelde gebrek aan interesse in haar hoofd. Derhalve blijft de conclusie dat het gebrek aan interesse van verzoekende partij voor haar eigen problematiek verder afbreuk doet aan haar beweerde vrees voor vervolging door de Raad behouden.

2.2.7.1. Betreft de treinreis van verzoekende partij doorheen de Russische Federatie onder haar eigen naam, betoogt verzoekende partij dat zij geen andere keuze had. Zij kon immers niet langer ondergedoken blijven leven, omdat het risico te groot werd. Zij moest haar land wel ontvluchten. Verzoekende partij legt verder uit dat iedere manier om je land te ontvluchten risico's inhoudt. Zij was dan ook bang tijdens de reis. Zij wist echter dat zij aan de grens van Oekraïne gemakkelijk de grens zou kunnen overteken, mits de betaling van een geldsom.

2.2.7.2. De Raad merkt op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor expliciet aangeeft dat men met geld alles kan regelen in haar regio (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 14/09/2011, p. 7). Op die manier zou haar vader hebben geregeld dat zij bij haar terugkeer met rust zou worden gelaten. Zij benadrukt haar stelling nogmaals in haar verzoekschrift. Deze verklaringen in acht genomen, komt het allerminst overtuigend over dat verzoekende partij, ondanks de wetenschap dat zulke reis veel risico's inhoudt, er dan toch voor opteert om onder eigen naam doorheen de Russische Federatie te reizen omdat zij echt geen andere keuze zou hebben gehad. De Raad acht het geenszins plausibel dat verzoekende partij, die zelf stelt dat men ginds alles met geld kan regelen, een dermate groot risico neemt. Dit klemt des te meer nu verzoekende partij tijdens haar gehoor eveneens te kennen gaf dat zij verder ook geen specifieke voorzorgen had genomen voor haar reis naar België, wat toch zeer bevreemdend is nu dergelijke reis een uiterst precaire onderneming betreft waarvoor men zich nauwgezet dient voor te bereiden. Ook strookt haar risicovolle gedrag niet met haar verklaringen dat zij voor haar vertrek ondergedoken leefde bij familieleden uit angst om te worden gearresteerd door de ordediensten. De door verwerende partij gedane vaststelling dat dergelijk gedrag niet strookt met een vrees voor vervolging, wordt bijgevolg gehandhaafd.

2.2.8. Aangaande het gebrek aan begin van bewijs met betrekking tot de door verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten, stelt de Raad vast dat verzoekende partij per aangetekende brief van 8

maart 2012 twee convocaties bijbrengt d.d. 17 oktober 2011 en 10 november 2011 (bijlagen 8 en 9 bij het verzoekschrift). Deze documenten zijn voorzien van een beëdigde vertaling naar het Nederlands. De Raad stelt vast dat de aan de Raad toegestuurde convocaties slechts fotokopieën betreffen en dat aan zulke documenten geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nageemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). De Raad wijst bovendien nogmaals op de verklaringen van verzoekende partij dat men daar alles kan regelen met geld (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 14/09/2011, p. 7). De door haar bijgebrachte convocaties kunnen hoe dan ook niet overtuigen.

2.2.9. Betreft het door verzoekende partij bij haar verzoekschrift toegevoegde stuk 3 waaruit zou moeten blijken dat zij voorkomt op een lijst van politieke gevangenen, merkt de Raad op dat verzoekende partij kan aantonen dat zij inderdaad in de periode van februari 2002 tot februari 2005 een gevangenisstraf heeft uitgezeten, zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt. Hieraan wordt niet getwijfeld. Echter, omwille van de vaagheden, het manifeste gebrek aan interesse in het verdere verloop van haar eigen vervolgingsproblematiek, het niet bijbrengen van enig begin van bewijs betreffende de door haar voorgehouden vervolgingsproblematiek die de rechtstreekse aanleiding vormde tot haar vlucht en het gegeven dat zij bij haar vertrek uit haar land blijkbaar onder haar eigen naam met de trein door de Russische Federatie is gereisd, wat niet strookt met haar voorgehouden vrees voor vervolging, kan geen geloof worden gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten na haar terugkeer in Dagestan in 2010. Daargelaten de vraag of aan deze lijst enige bewijswaarde kan worden toegekend, dient te worden opgemerkt dat zulk document hoe dan ook niet van die aard is om de problemen die verzoekende partij bij haar terugkeer in 2010 zou hebben ondervonden, te staven.

2.2.10. Wat betreft het gebrek aan bewijzen en aanwijzingen van de terugkeer van verzoekende partij naar Rusland en Dagestan en diens verblijf aldaar, merkt de Raad op dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.11.1. Verzoekende partij wijst op de motivering van verwerende partij dat, hoewel de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut, eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging het risico loopt op problemen met de autoriteiten. Zij wijst erop dat zij reeds een gevangenisstraf van drie jaar heeft uitgezeten, doordat zij hulp heeft geboden aan de rebellen. Dit gegeven wordt door verwerende partij niet betwist, benadrukt verzoekende partij. Ook stipt zij aan dat zij tot op heden niet met rust wordt gelaten door de autoriteiten.

2.2.11.2. De Raad is van oordeel dat het *in casu* volstaat om te verwijzen naar de uiteenzetting gedaan in punt 2.2.9. Waar verwerende partij motiveert dat eenieder die gelieerd wordt aan de rebellenbeweging een risico loopt op problemen met de autoriteiten wijst de Raad er daarenboven op dat verwerende partij met deze motivering louter aantoonde dat niet enkel personen van Tsjetsjeense origine worden geviséerd, doch ook personen die tot een andere etnie behoren en derhalve het louter van Tsjetseense origine zijn binnen de huidige situatie in Dagestan niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat aan de voorgehouden problemen van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas, waarop verzoekende partij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij merkt op dat beoordeling omtrent het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus dient te geschieden aan de hand van recente gegevens omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst. Gelet op de woelige en steeds evoluerende

veiligheidssituatie in Dagestan, kan een rapport van 31 januari 2011 niet beschouwd worden als een recent rapport en kan derhalve niet als basis dienen voor deze beoordeling, argumenteert verzoekende partij. Zij geeft enkele passages weer uit een nieuwsbericht d.d. 23 september 2011 met als titel *"Situation in Dagestan going out of control"*, van het "Tass news agency" (bijlage 7 bij het verzoekschrift) om erop te wijzen dat de veiligheidssituatie verslechterd is. Verzoekende partij brengt, om haar argument kracht bij te zetten, nog een mensenrechtenrapport, een nieuwsbericht en een reisadvies bij (bijlagen 4, 5 en 6 bij het verzoekschrift).

De Raad wijst erop dat ook voor subsidiaire bescherming de bewijslast op verzoekende partij rust. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *"Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is"* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

Uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *"Subject Related Briefing"* betreffende de *"Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie"* van 31 januari 2011 (administratief dossier, stuk 12) blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art.48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat de informatie omtrent de veiligheidssituatie in Dagestan waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen. De Raad stelt vast dat de door verzoekende partij in het verzoekschrift aangehaalde citaten uit de als bijlagen bijgebrachte nieuwsberichten en rapporten die enkel melding maken van een hoge criminaliteitsgraad in Dagestan, dat er nog steeds terroristische dreiging is en er nog steeds tal van gewelddaden worden gepleegd – een situatie die overigens niet ontkend wordt in de bestreden beslissing – totaal geen afbreuk doen aan de vaststelling dat er in Dagestan geen sprake is van een open oorlog en de gevechtshandelingen een sterk gericht karakter vertonen. Derhalve wordt de motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico ingevolge het binnenlands conflict door verzoekende partij niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het als overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT